

REGÉLŐ.

Pesten vasárnap szeptember 7^{kén} 1839.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

ELBESZÉLÉS.

*Fürdőbe utazás.**(Folytatása.)*

III.

Gróf Széki Béla 's testvére Cornelia kora árvaságra jutottak. Béla inkább szokásból, 's rokonai javaslata után, mint vonszalomból vevé nőül Alapi Jankát. Házasságuknak egyetlen gyümölcse Fanni volt. — Cornelia, a' tulságig regényes Nelli, Dacia Croesusához, Iványihoz köttetett. Iványi katona volt, a' legszorosabb értelemben haza embere, nyers, büszke, hiú. — Cornelia nem volt boldog; a' gyengéd nő érzelmei nem viszonyoztattak, 's férje mindennek élt, csak nőjének nem. — A' lipcei három nap Iványi élet-pályájának, dicsőségének, Cornelia részleges elégtlenségének határt szabott. — Ugy látszik, családi örök volt a' két testvérnél a' kora halál. Három tized megemészte a' gyenge élet-erőt; nem történet, nem betegség, hanem elgyengült életműszer 's tespedésbe ment ideg-'s izom-rendszer voltak a' kora megválás okai. — Béla és Cornelia elsiroltattak. — Cornelia egy bimbót, egy szép reményű, de még feselésnek sem indult bimbót tűzött Janka melljére. E' bimbó az elhervadt rózsaszál egyetlen hajtása volt; e' bimbót Linkának nevezék. — A' virág örökölte anyja tulajdonait. — Linka az ábrándozásig regényes, álmai légiék, képei szellemiek, gondolatai föld felettiéek voltak; — de szíve gyengéd, jó, szelid, tiszta mint a' derült ég. — Szép iker virágcsát nevelt Iványiné. — Fanni és Linka természetök ritka ellensarok volt. Amaz a' tulságig vidám, elmés, hanyag, könnyelmű: ez rendkívül mély érzelmű, komoly, rendes, következetes. De a' két testvér szereté egymást, 's Fanni vidorsága gyakran kiemelé and: l-gásaiból Linkát. — Emennek szendesége gyengéd érzést, szabályosabb derüt csepegtetett Fanni keblébe; az összeszokás lelkületöket irányosságra edzé. Az anyai mell magasan dobogott a' szép jövőnek képzetén; de életpályája 's az alkalmi tapasztalatok eszmét, ösvényt, határozatot is teremtettek képzeihez; gyermekei-

nek nem vagyont, nem rangot, csak boldogságot akart hagyni. — A' boldog ritkán érzi becsét helyzetének. — Iványiné nem volt boldog. — A' nem szerencséstől távolabb van az irigy önzés, 's gyakran kibékülünk ön nyomorúságunk mellett a' mostoha sorssal, ha kedvesink jólléte a' kérdéses feladat.

A' gyorsan haladó időt mindenki használni akarta. Fogalmaihoz alkalmazá, irányzá mindenki terveit. Gróf Széki Linka családi nevét ölté-fel, 's Pirmontban mint Iványiné jelent-meg. Látogatottabb, tiszteltebb, megkülönböztetettebb kör alig volt az övé-nél. Királyi családok, hercegek, európai nevezetességek, diszíték a' fürdőlaplapi névsort. — De Fanni és Linka természet feletti vonzó erők, 's a' gyengén aczélezott vas keblek ellenállhatlanul, kitünőleg közeledtek, a' közelben bámulásig, nevetségig higanyultak, olvadoztak. — Iványinének szép szerep jutott. Élete számossabb keserű óráit dúsan fizeté vissza az adóssá maradt gondviselés. Kegypillanatait hercegek vadászták. — Ifjaink Zondi név alatt ekkor érkeztek-meg. Mindenki vágyott ismerni a' viruló hert. — A' honi ajak, nemzeti érzés korán kezét fogott. Ifjaink kedvezéssel fogadtattak, 's csak hamar irigylésre méltó álláspontot vívtak ki. Derült ég mosolygott a' fennebbi estvélyig mindnyájokra; 's most egy láthatlan kéz homályt vont szerencse-csillagaikra; elborúsította az igéző láthatárt; befelhőzte a' kellemesen éltető napsugárokat talán azért, hogy a' letűnt napnak viradta újabb, hódítóbb kéjjel tűnjék-fel, szerencse- 's öröm-csillagaik szilárdabb helyzetet örökölhessenek: — vagy talán megleglette, megsokalta az irigy sors kigyó-keze kurta öröm-perceiket, 's a' mulandóság sötét honába taszítá a' visszaidézhetlen gyönyöröket. — A' gondviselés titkai mélyek; de a' gondviselésnek kezei igazságosak; 's boldog az, kit a' gondviselésbe helyezett hit és remény melenget!

IV.

Eji homály- 's fátyolzott ablakok magányában hevert egy sötét alak a' tág terem szegletpamlagán; néma bú, nem illő komolyság leplezte a' vidor szabású arcvonalmat; kézbe tapadt fejét keserv-sohajok emelék olykor ki vesztegléséből. — A' közelből, — rendszeres, szívhez olvadó, vidám zenehangok hallattak-át; az alak nyugtalankodni, mozogni kezdett.

„Hah! mi vigan rombolják nyugalmamat!” — kiáltá felugorva, 's az ablak-függönyöket szétrántá.

Napvilágnál élesebb fény lövelt a' terembe a' hercegi lakból; örömhangok, túlságos kedvcsapongás hangjai hirdették a' fenséges táncvigalmat.

„Ez kiállhatlan, ez rettenetes! ő ott a' boldog Endre, vagy talán éppen a' herczegnek karjain lejt, 's én e' pokol-sötétségben ördögi szenvedélytől kinezva dühöngjek? — De nem enmagam zártam-e el előlem a' menny-ajtót? — Nem, nem; mennem kell; még egyszer szemtanúja akarok lenni boldogságuknak 's vesztemnek. — De még sem; hiszen ez gyengeség, a' legszánandóbb ingatagság volna; — én férfiú vagyok; önálló, következetes akarok lenni; férjfiú akarok lenni, kit sem népszeszély nem változtat, sem zsarnokpálcza le nem nyom; ki, ha a' világ összeomlik, nyugodt homlokkal temetteti magát annak romjai alá. — Határozottság, bátorság nyugalom koszorúzza a' férjfiút, ha nevének meg akar felelni. — Valljon titeket birlak-e, megmutatja az első szempillantat, midőn reátok szükségem lesz; de e' nyugtalan vérrel, e' tüzes képzelő tehetséggel, tégedet birni, jóltevő nyugalom! hogy lehet? — A' világ szükséges roszeit, az emberek gazságaikat és bolondságaikat nem nehéz elviselni: de azon szerencsés, szép és édes órák, mellyek dobogó szívünknek olly kíváncsatosak, ezek, ah ezek nyugalomnak sokkal veszélyesebbek mint azok. 'S nekem nyugodtnak kellennem! Nem azt akarja-e Linka; különben mért megfeythetlen ajándoka? — Nem azt suttogá-e a' kerti ármány-hang, hogy Endre és Linka határozott szándokkal szeretik egymást? Igen, ez úgy van, 's nekem hódolnom kell a' végzésnek. — De hát Fanni, az élénk, kedves Fanni? — Igen őt szerelem karjaival ölelhetem: de ő még sem azon lélek-kép, melly keblemet sohajtásra feszíti.

Zondi Károly a' sötét terem birtokosa 's alakja homályos gondba mélyedve terült-el pamlagán. Csend lett; úgy látszék, az álomisten gondoszlato írjával sietett a' búsongó ifjút védkarjaiba ölelni. Az előcsarnokban férjfiás léptek hangzottak-el. — Endre 's utána egy in s gyertyával léptek-be. — „Mehetsz!“ — mond az ur, — 's a' szolga távozott.

„No különcz ur! mit csinálunk? — Mi a' tatár? — mond a' katona — hiszen ez alszik!“ — Szokott modorral készült őt felriasztani: de megdöbbenve vonult vissza; a' világot közelebb hozta. — „Ugy van, nem csalatkozom! E' kép! — 's a' katona gondolatokba merült — e' kép — Fanni elszórtsága — Fanni sokszoros sürgetése, hogy őt ájtövetelre birjam!“ — A' katona homlokát redőkbe burkolá, 's Károlyt felkölté.

„Jó öcsém! férjfiasság-e ez? Így elvesztegleni az időt? Fel drága barát, felhő borítja nélkülöd kedélyünket. Vagy követség, választmány kell, hogy multságainkban részvétre birjunk? A' hölgyek

szépe, Fanni, követe áll előtted, 's kér, jőjj. — Az estvélynek vége; a' tánczvigalom kezdődik!"

„Fanni? — mond az álomból ébredt Károly, 's kapkodtan igyekezék mellképét láttatlanná tenni. — A' zavar szembe ötlött, 's az egyenes katonának nyelvén ült a' való utáni kérdés. Azonban zöreij hallatszék. Károly ajtót nyit. — Feszített igyekezettel tört egy ember a' sötét csarnok 's lépcsők homályán keresztül. Mintha a' kerti alakot látná Károly, 's eszmélete szegezve volt; rohanás, ismét törtetés hallaték.

„Az inas! — mond Endre, feledve előbbi kérdését — Tehát megyünk, ugy-e jössz? — Igaz, egy komoly szavam is volna hozzád: de most borús az idő; máskorra hagyom. — Ugy-e öcsém! — a' régi, nyájas, vidám, mulattató leszesz?"

„Igen vidám leszek. — Ohajtott legyen minden szép idő-percz. Nem fogom egyikét is keresni, egyik után sem vágyni, hanem mindnyáját, a' mint jönnek, éldelni, 's nyugodtan tűnni látni."

„Igazad van Károly! éldelnünk kell az örömet a' mint jó. Izlelnünk kell a' gyönyörök virágait, míg le nem hervadnak. — Nem koldul-e csaknem minden pontjáról a' világnak egy szép asszony-szem tőlünk szerelmet? 's talán behunyjam szememet, midőn mellette elmegyek? — O ezt bizonyosan azok fogják tanácsolni, kik nem elég bátrak a' poharat, midőn kiitták, félre tenni. — Mellette elmenni, 's magát az egész teremtés szépétől megfosztani, magát élve eltemettetni olyan, mint tokajink seprejét inni, 's lényegét elfolyatni. — Nem erény, azon elővigyázatból, hogy meg ne botoljunk, nem járni; — vagy azon félelemből, hogy le ne essünk, nem lovagolni. — Menj kemény férfi-léptekkel; lovalgolj módosan és okosan, 's biztosított vagy: — és ha megbotlasz vagy leesnél, még is emberibb, mintha gyermeki puhaság lánczolkályha mellé, hol igaz, sem nem botlasz, sem nem esel-le. Megvilágtalaníttatni magát az embernek, hogy ne lásson; füleit bedugatni, hogy ne halljon; nyelvét kitépetni, hogy ne izelhessen; — érzékeit meg tompíttatni, hogy ne kíváncsion; — bolond, nem ember, 's gazember, ki ekkor nem erényes. — De mind ezt birni és használni, és sem a' birásnak, sem használásnak, nyereségnek és veszteségnek, hatalmat a' szíven sem engedni, izlelni, arról lemondani, 's ugyan azon nyugalommal jönni a' lemondástól, mint az izlésnek elejébe menni — ez kivonatja, szellemi ereje 's összessége egy férjfiúi rényképnek!"

„Helyesen Endre! folytatását adtad gondolatimnak; visszaadtál enyémeknek. Menjünk!"

V.

Egy hercegi egyenruhás szalón-ajtót nyit. Vakító fény, kéjszülte szemsugárok löveltek-szét a' tánczteremben ; ünnepies , magasztas , nagyszerű rajz-keverék forrongott minden ponton ; örömittasan , az utósó erőnek megfeszítésével lejtett a' lenge ifjúság.

Csalatás , megvetés eszméje 's gyanújától nyomottan léptek-be ifjaink ; mohón száguldtak pillantataik pontról pontra , tárgyról tárgyra. A' keresett idv vagy kárhozat csillagai Fanni és Linka voltak. Az ünnepély ura, az uralkodó herczeg, körül összpontosult minden. Senki sem kívánt nélkülöztetni; mert a' nagyok oldala mellett a' tö.pék is magasulnak. — Lord Paget, a' kegyencz, volt most is kéznél. — Mondák, a' lord korának első mulattatója, 's a' herczeg sok édes ámulatú órákat köszön neki. Regélék, hogy Lady Paget nem utósó virány a' herczeg szemeiben, 's gyakori mulatságaik fűszere: de most Lord Paget idegen honú virágokat választ, mellyek mellett az ó világ rózsái 's a' Columb földjében termett Georginák és Cameliák pirulva hajták-meg magukat. A' magyar föld gyermekei, Fanni és Linka, diszelgtek Paget karjain. Előttök, mint késő hó, a' herczeg olvadozott.

„S nem remélhetnők-e fenséged kedves titkáról a' fátyollevételt? — mondá udvarnoki főhajtéssal Paget. — Angyali dámáim! segítsenek kérni!”

„Kedvesimnek nem örömet mondok nem-et. Fejtegessék tehát nagyságtok a' rejtvényt, 's én a' valót, a' találtat, igenlem!” — volt a' felelet

„B. Kobler és C. marquise?” — kérdé Paget.

„Nem.”

„Gr. Vallstein és M. Henriette?”

„Nem.”

„Zondi István és Laroche grófnő?” —

„Nem.”

„Alexiovics és B. Ottilia?”

„Nem.”

„Zondi Endre és Laroche grófnő?”

„Igen — mondá a' herczeg, mint nyert ütközet után diadalmasan széttéktve — de még titok — a' szerelmes pár 's én is akarom, hogy mély titok legyen, hogy annál kellemesebben lepessenek-meg. Egy kedves, igen kedves napot terem'sünk — millyent Pymont jegyzőkönyve nem mutathat. De imhol jön!”

„Mumia legyek, ha ezt nem Zondi Istvánról hittem volna inkább, mint Endréről; — hiszen mindig együtt vannak — mindig suttognak — mindig tanácskoznak — mondá Paget, a' talált rejtvényen melázó hölgyeknek.

(Folyt. következik.)

PESTI VIZSGÁLÓ.

A' pesti belvárosi kisdedővő intézet folyó hó 4-kén, délutáni 3 orától 5¹/₂-ig tartá nyilvános próbatételét. Halmazott foglalatosságai mellett is örömmel megy az ember illy jótékony intézet munkálódását megtekinteni, és fenn dobogó kebelével bámulja, mire nem vihetni vas türelemmel, fáradhatlan ipar, és jó szelid bánással a' kis ártatlanokat. Ki ne örvendett volna, midőn a' 131-re menő tanítvány közül Aigner Ferencznek magyar és Lössinger Mariának német nyelven szerzett üdvözlő beszédjüket hallá; mellyben kegyes elnézés és türelemért esedeztek? — Ki ne bámult volna a' kisdedeknek Isten, szülők, felebarátok iránti közelességek, erkölcsi mondások, énekek, betűzés, szótagolás, számolás, némelly állatok, növények, magok és azoknak hasznai ismeretéből gyűjtött haladásukat látva? — Kinek keble ne fogult volna el, a' tanulóknak párbeszédekbeni memorizálását 's végre Brumer Antoniának befejező köszöntését hallva? — Ki ne csudálta volna végre azon példátlan önfeláldozást, és ritka szelidséggel párosult jó kedvet, melylyel Varga Péter ur, a' türelmet leginkább megpróbáló kisdedekkel bánt. Miután főtisztelendő Feichtinger Domonkos prépost és belvárosi lelkész ur a' szülőket e' jótékony intézet méltánylására intette 's a' derék fáradhatlan tanítónak köszönetet mondott volna, medailleműleg üveg alá zárt bokrétácskákból 's képekből álló ajándékokat osztá a' kisdedeknek, kiknek egy része fegyvergyakorlatot is tartá. A' kisdedek szülőiből, rokonaiból 's több vendégből álló szép számú gyülekezet, kik között t. Nagy István, Pest megyei főjegyző, és Patáchich József ur, Pest városi tanácsnok, a' kegyes rendbeli t. director ur 's e' rendnek több tagja, és Füredi ur, a' vakok egyik tanítója is szemlélhető volt, legnagyobb megelégedéssel és azon ohajtással távozott: vajha több illy jótékony intézet lehetne; vajha ez, melly most csak néhány emberbarát és kisded-pártfogónak három évre (bezárólag folyó év vég-ig) kötelezett aláírási adakozásából tartja-fel magát, sok hasonló nagylelkű pártfogó összeállása által létét biztosító tőkére és önállásra vergődhetnék. Hála a' szép lelkű tanító urnak eléggé nem dicsérhető szorgalmáért. Itt helyén látjuk megemlíteni, hogy Varga Péter ur „Ne felejts“ czim alatt azon erkölcsi mondások, énekek és imádságok gyűjteményét, mellyek az intézetben taníttatnak, közre bocsátá, 's az e' munkájából bejövő pénzt a' vezérlete alatt álló intézet tőkéjének első alapítására szánta. A' munkácskát Trattner-Károlyi könyvnyomó intézete ingyen volt szíves nyomtatni.

KÜLÖNFÉLE.

Szereltem látásból. — Midőn nem rég az első dublini állomáson megállt a' postakocsi, egy angol tiszt is belovagolt az udvarba. Az utazók kiszálltak, 's a' tisztre mély hatást tőn legott egy fiatal leányka. Belépett te-

hát a' reggeliző szobába, legnagyobb figyelmet mutatván a' fiatal dáma iránt, mi ezt 's kísérőnőjét szembetűnőleg untatá. A' posta végre elindult, 's azt hívé a' fiatal dáma, hogy megszabadult tisztelője alkalmatlankodásaitól; de csalatkozott. Nehány percz múlva a' tiszt vágatva jött a' postakocsi után 's utóléré azt. A' kocsiaablakhoz lovagol, a' dámát megszólítja mondván, hogy csak addig késett, míg fris lovat kapott, 's el van tőkélve kísérni a' leánykát, hogy megtudhassa hol lakását, mivel ezt megmondani teljességgel nem akarja. E' tolakodóság a' fiatal dámának igen kellemetlen vala; de mivel nem változtathatott a' dolgon, némán ült, 's a' tisztnek nem válaszolt. Ennek daczára is folyvást szőlítgatá őt a' tiszt, mi lova élénksége mellett nem csekély feladat vala. Végre ágaskodni kezd a' ló, lovagát levetni törekvén. Mivel a' tiszt mind a' mellett is megtartani akará kocsiaablak melletti helyét, egy utazó, ki eddig nyugottan ült, megjegyze, hogy átengedvén helyét, lovagland, ha a' tiszt a' kocsiba kívánczozik. Ez ajánlat magán kívül ragadá a' tisztet, 's helyet váltott; a' vitéz katona szemes lovaglást ajánla helyettesének. A' kocsi tova robogott, 's a' lovag félénken lovagolt utána. Ugy látszik, hogy a' ló birja egész hatalmában a' lovas; mert majd elől, majd hátul vágatott, 's a' lovag olly félve ült rajta, hogy mindnyájan aggodtak miatta; de a' tiszt hangosan kaczagott. Végre széles síkságra jövének; a' ló horkolni kezd; ide 's tova ugrál, és egy völgynek indul. A' tiszt 's más utazók utána néznek, 's minden perczben lebuktát várják az ügyetlen lovagnak: de ez meg nem történt; mert szilárdul ül a' lovag, sőt úgy látszik, a' ló van most az ő hatalmában, ki egy dombra fölérván, a' kocsi felé fordul, sipkáját sok bók közt leveszi, 's eliramlik. Ekkor kiviláglott, hogy az idegen a' lovat elcsené. A' tiszt egészen elveszté kedvét tovább is udvarolni, 's a' legközelebbi állomásról pirulva tért vissza.

Turkomann házasságkötés. Fraser ismeretes utazó így rajzolja legújabb munkájában a' turkomann fiatalok közötti házasságkötést. A' Turkomannok nem zárják-be nejeiket, 's ezek nincsenek, mint más török tartományokban, kirekesztve a' férjfiakkali társalkodásból. Ez okból gyakran történnek közöttök szerelmeskedések. A' fiatal férfi megismer egy leánykát, bele szeret, viszont szeretetet nyer, 's mindketten házasságra tőkélkezik magukat. De a' férfi nem meri megmondani kívánságát kedvese szüleinek; mert ez nem szokás, sőt sértésnek fognák tekintetni. Mit tesz tehát? kedvesével egy szomszéd helységbe szökik, hol szokás szerint szívesen fogadják őket. Itt a' fiatal pár mint férj és nő mintegy hat hétig él, míg a' védő helység öregebbjei elérkezettnek tartják az időt, hogy a' szüléssel értekezzenek a' dologról. Ezek tehát előterjesztik a' fiatal pár kívánságát, ügyekoznek egyezersmind az atyai helység öregebbjeivel megnyerni a' szülők megegyezését, 's a' völgegy részéről szép ajándékot ígérnek. A' szülők megegyeznek, 's az ara atyja házához tér vissza, hol fél, egész, sőt két évig is fogságban tartatik, férjét csak titkon láthatván. E' különös tett okát meg nem foghátam. — Mondják, hogy az arának időt akarnak hagyni ruhái elkészítésére. Ugy látszik azonban, hogy ezen idő a' férj akaratjától függetlenség ideje; mert Turkomannoknál a' nő rabja a' férj akaratjának. Végre mindkét részlől ajándékok adatnak, 's férjéhez megy a' nő.

LIGETFY ANDOR.

Kordofani rabvásár. Tood Holroyd, az egyeilen Angol, ki Rűpel után Senaar és Kordofanig jutott, rövid idő előtt visszatérvén Egyiptusból hazájába, a' földleirási társaság ülésében (télutó 25-kén) következőleg

beszélé-el azon rabadászat eredményeit, melyet a' Kordofanban tanyázó egyiptusi seregek az esős hónap után évenként a' hegyes tartományokban tartanak. — „1837 nyarán El-Obeidben, Kordofannak 40.000 lakost számláló fővárosában tartózkodván, tanúja voltam, miként bánnak az embervadászatról visszatért csapatok harácsukkal. A' szép hölgyek a' Törökök's Arabok haramé számára vásároltatnak-meg; az erőteljes férjfiak fegyverviselésre adatnak; a' mindkét nembeli öregek, gyermekek és viselős asszonyok pedig katonák birtokában maradnak fizetetlen zsoldjaik fejében. Minthogy pedig fizetetlen zsoldjok többnyire sokra megy, a' rabokat értéköket jóval meghaladó árért kénytelenek elvállalni, 's egy ollyat, kit 300 piasterban vagy 3 font sterlingben (30 ezüst ft.) számoltak-be nekik, pénzre levén szükségök, az említett árnak gyakran feleért is eladják. Egy 4—5 éves gyermek ára közönségesen 10—12 silling, egy ifjúvá serdültté 4—5 ft. sterling. Legkeresettebbek a' szép darfuri leányok. Ezeket 15—20 font sterlingjével fizetik; az abyssiniai hölgyek is kapósak; egynek ára közönségesen 10—15 font sterling. Ház körüli dolgokra legalkalmasabbak, egyszersmind leghivebbek a' darfuri rabok.

Mint lehet a' lomhát munkássá tenni? Az amsterdami fegy- és javító-házban egy czélszerű eszközt találtak-fel, melylyel a' munkának esküdt elleneit dologra bírják. Ez egy minden oldalról keményen elzártt, vizellenes, kuthoz hasonló czella, melybe szakadatlanul annyi víz folyik, mennyit egy munkás ember kiszivattyúzzhat. A' lomhát e' czellába zárják, 's a' szivattyú függentyűjét kezébe adván, a' vizet beeresztő csőnek csapja megnyitattik. Most nincs más mentség mint dolgozni vagy — vízbe fulni. Az élet szeretete csudákat tesz, és még nincs példa, hogy a' lomhaság az élni kívánást legyőzte volna. Vannak emberek, kik a' szivattyúzásnak egy más nemét, az üvegből torokba szivattyúzást kényszerítés nélkül is örömmel elvégzik.

Csudálatos név. Egy walesi lakosnak neve: „Collon ap Gwynnaug ap Clydawg ap Cowdraap ap Cowadoy Freicfras ap Lleyr Merim ap Einion Yrth ap Cunedda Wledig.“ — Az Isten irgalmazzon tüdejének, ki e' név gyakori kimondására van kárhozthatva!

Szórejtvény.

Két szótagból áll. Piros arczra hasonlatot ettől
Vesznek a' költészek Hadd-el két véghetőjét, 's lesz
Drága időt orozó, és szórakozást szerező szer.

HALÁSZY JÓZSEF.

Előbbi rejtvény: 1) ASZTAG; — 2) NYALÁB; —
3) HA AVAS; — 4) TAPLÓ.

Szerkezi Mátray Gábor, halpiacson, Dencs ház, 86-dik sz. a.

Nyomtatja Trattner-Károlyi, uri utsza 612.